ใบความรู้ที่ ๒๑ เรื่อง “ภาษาพูด ภาษาเขียน (๒)”
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๔ เรื่อง น่าชื่นชม น่าเชิดชู
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๒๑ เรื่อง ภาษาพูดและภาษาเขียน (๒)
รายวิชา ภาษาไทย ๑ รหัสวิชา ท ๒๑๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

ในนิยาย เรื่องสั้น หรือนวนิยาย เมื่อตัวละครพูดคุยกัน ผู้แต่งมักใช้ภาษาพูด และอาจเขียนเลียนตามเสียงที่พูด เช่น เขียนว่า *รู้งี้ ชั้นไปหาเค้าที่บ้านซะดีกว่า* แทนที่จะเขียนว่า *รู้อย่างนี้นั้นไปหาเขาที่บ้านเสียดีกว่า*

ภาษาพูดมีข้อควรสังเกตดังนี้

๑. เป็นภาษาที่ไม่ได้ตกแต่งเรียบเรียงขึ้นเป็นพิเศษ เช่น

- *ผมว่าตอนนี้ปู่ชักจะพูดมากไปสักหน่อย* ภาษาที่ตกแต่งเรียบเรียงแล้ว อาจใช้ว่า *ผมคิดว่าตอนนี้ปู่ค่อนข้างจะพูดมากเกินไป*

- *ไม่ว่าผมจะทำอะไร จะไปไหนมาไหน* ภาษาที่ตกแต่งเรียบเรียงแล้ว อาจใช้ว่า *ไม่ว่าผมจะทำอะไรหรือจะไปที่ไหน*

- *ปู่หันขวับมาทางผมทันทีแล้วส่งเสียงดังใส่ผม* ภาษาที่ตกแต่งเรียบเรียงแล้วอาจใช้ว่า *ปู่หันมาทางผมทันทีแล้วพูดกับผมด้วยเสียงอันดัง*

- *นี่แหละครับเป็นตอนที่ผมไม่ชอบ* ภาษาที่ตกแต่งเรียบเรียงแล้ว อาจใช้ว่า *คำพูดอย่างนี้ผมไม่ชอบครับ*

- *ผมละหมั่นไส้ไอ้แจ้ของปู่จริง ๆ* ภาษาที่ตกแต่งเรียบเรียงแล้ว อาจใช้ว่า *ผมรู้สึกขวางหูขวางตาเจ้าแจ้ของปู่มากหรือผมไม่ชอบเจ้าแจ้ของปู่เลย*

- *ผมเป็นคนปั่นจักรยานนะครับมีปู่อุ้มไอ้แจ้นั่งซ้อนท้าย* ภาษาที่ตกแต่งเรียบเรียงแล้วอาจใช้ว่า *ผมเป็นคนขี่จักรยานให้ปู่อุ้มเจ้าแจ้นั่งซ้อนท้าย*

๒. สำนวนที่ใช้ในภาษาพูดบางสำนวน หรือบางส่วนของสำนวน อาจตัดทิ้งได้ หากเป็นภาษาเขียน เช่น คำหรือข้อความที่พิมพ์ด้วยตัวเอนต่อไปนี้

- ไม่ว่าผมจะทำอะไร จะไปไหน*มา*ไหน ปู่*เป็น*ต้องถาม*อยู่*นั่นแล้วว่าผมจะไปไหน

- ผมออกจะรำคาญ ๆ *อยู่*

- ห้ามเอาเปลือกอะไร*ต่อมิอะไร* ทิ้งในถังขยะ

- คนอย่างผม*น่ะ*หรือจะเอาตัวไปเทียบกับไก่ ไปอิจฉาไก่ ไม่มีทาง*หรอก*พ่อ

๓. คำและสำนวนที่ใช้ในภาษาพูดมักมีคำลงท้าย ซึ่งแสดงความรู้สึกเจตนาหรือทัศนะบางประการ เช่น *นะ น่ะ สิ ละ* คำลงท้ายเหล่านี้จะไม่ปรากฏในภาษาเขียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาเขียนที่เป็นคำอธิบายหรือคำบรรยายทางวิชาการ

นอกจากนี้ ในภาษาไทยยังมีคำลงท้ายอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งแสดงความสุภาพในภาษาพูด เช่น *ครับ ขา คะ ค่ะ จ๊ะ จ้ะ ฮะ* และคำลงท้ายอีกกลุ่มหนึ่งจัดเป็นคำไม่สุภาพ เช่น *ยะ ย่ะ วะ ว่ะ โว้ย* คำลงท้ายทั้ง ๒ กลุ่มนี้ก็ไม่ปรากฏในภาษาเขียนเช่นเดียวกัน

๔. ในภาษาพูด มีคำจำนวนหนึ่งมักออกเสียงไม่ตรงกับรูปเขียน ได้แก่ คำที่มีความหมายเป็นคำถาม เช่น

หรือ ออกเสียงว่า *รึ, เหรอ, เรอะ*

อย่างไร ออกเสียงว่า *ยังไง, ไง*

เท่าไร ออกเสียงว่า *เท่าไหร่*

เมื่อไร ออกเสียงว่า *เมื่อไหร่*

ไหม ออกเสียงว่า *มั้ย, มะ*

คำสรรพนามบางคำก็มักออกเสียงไม่ตรงกับรูปเขียน เช่น

ฉัน ออกเสียงว่า *ชั้น*

ผม ออกเสียงว่า *ฟ้ม*

เขา ออกเสียงว่า *เค้า*

ดิฉัน ออกเสียงว่า *ดิชั้น ดิ๊น, เดี๊ยน*

นอกจากนี้ยังมีคำบางคำที่มักออกเสียงไม่ตรงกับรูปเขียน เช่น

อย่างนี้ ออกเสียงว่า *ยังงี้*

อย่างนั้น ออกเสียงว่า *ยังงั้น, งั้น*

สัก ออกเสียงว่า *ซัก, ซะ*

หนึ่ง ออกเสียงว่า *นึง*

คำเหล่านี้เป็นคำที่ต้องอ่านหรือออกเสียงอย่างภาษาพูด แต่ในการเขียนต้องเขียนตามรูปเขียนที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔

จากหนังสือวิวิธภาษา มัธยมศึกษาปีที่ ๑ หน้า ๓๙-๔๒